

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 19. a 20. srpna 2025, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radka Hartmanna a soudkyň JUDr. Hany Navrátilové a JUDr. Evy Rejchrtové odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], narozeného [datum] a Ing. [jméno] [příjmení], narozeného 7. 5. 1974 a poškozené společnosti S pro e Healt databáze, a.s. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. října 2024 sp. zn. 48 T 4/2019 a 20. srpna 2025 rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ohledně obou obžalovaných pouze ve výročí o uložených trestech a dále ve výroku o náhradě škody a podle

§ 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] při nezměněném výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) v případě obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] spáchaného formou pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku odsuzují

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy, na 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 68 trestního zákoníku se dále obžalovanému ukládá peněžitý trest stanovený v 500 (slovy: pětistech) denních sazbách ve výši 4 000 Kč (slovy: čtyři tisíce korun českých), tj. v celkové výměře 2 000 000 Kč (slovy: dva miliony korun českých).

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy, na 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 68 trestního zákoníku se dále obžalovanému ukládá peněžitý trest stanovený v 500 (slovy: pětistech) denních sazbách ve výši 4 000 Kč (slovy: čtyři tisíce korun českých), tj. v celkové výměře 2 000 000 Kč (slovy: dva miliony korun českých).

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] povinen zaplatit poškozené společnosti S pro e Health databáze, a.s., IČ: 264 33 109, se sídlem Českomoravská 2408/1a, Praha 9 na náhradě škody částku 69 880 095,65 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená společnost S pro e Health databáze, a.s., odkazuje se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byli obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], uznáni vinnými, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, spáchaný formou pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu 1. stupně dopustili tím, že

v době od 10. 9. 2008 do 30. 4. 2011 v Praze obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], jako osoba vyjednávající za společnost IZIP, a.s. IČ 264 33 109, se sídlem Hvězdova 33, 140 00 Praha 4 (dále také jen IZIP, a.s.) a člen představenstva společnosti MD Access, a.s., IČ: 271 61 099, se sídlem Hvězdova 33, 140 00 Praha 4 (dále také jen MD Access, a.s.) a později též ředitel společnosti IZIP, a.s., po předchozí společné dohodě s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], jako jediným jednatelem a společníkem společnosti FINIM, s.r.o., IČ 26502151, se sídlem Hrdoňovická 1755/26, Praha 9 Horní Počernice (dále také jen FINIM, s.r.o.),

úmyslně uvedl obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] poškozenou společnost IZIP, a.s. v omyl spočívající v tom, že členům statutárního orgánu společnosti IZIP, a.s., MUDr. [jméno] [příjmení] a MUDr. [jméno] [příjmení], zamlčel podstatné skutečnosti o obsahu i důvodech uzavření účelových zprostředkovatelských smluv mezi společnostmi IZIP, a.s. a FINIM, s.r.o., jejichž předmětem byla zprostředkovatelská činnost společnosti FINIM, s.r.o. ve prospěch společnosti IZIP, a.s. při vyjednávání další spolupráce společnosti IZIP, a.s. s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR, IČ: 411 97 518, se sídlem Orlická 2020, Praha 3 (dále také jen VZP ČR), ačkoliv oba obžalovaní věděli, že činnost ve smyslu těchto smluv nebude ve skutečnosti vykonávána, když konkrétně takto dne 10. 9. 2008 obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] nechal uzavřít a obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] uzavřel:

1) Smlouvu o spolupráci číslo 1/ 2008, jejímž předmětem byl závazek zprostředkovatele FINIM, s.r.o., vyvíjet činnost směřující k tomu, aby klient společnost IZIP, a.s. měl příležitost uzavřít následující smlouvu s VZP ČR – Smlouva o poskytování služeb akvizice pojištěnců, akvizice klientů IZIP a zpracování a aktualizace kontaktních informací klientů IZIP pro VZP ČR,

2) Smlouvu o spolupráci číslo 2/ 2008, jejímž předmětem byl závazek zprostředkovatele FINIM, s.r.o. vyvíjet činnost směřující k tomu, aby klient společnost IZIP, a.s. měl příležitost uzavřít následující smlouvu s VZP ČR – Dodatek č. 2 k platné Smlouvě o poskytování služeb shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o

zdravotní péči a jejích výsledcích Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, uzavřené dne 19. 12. 2007, ve znění dodatku č. 1, uzavřeného dne 30. 4. 2008,

3) Smlouvu o spolupráci číslo 3/ 2008, jejímž předmětem byl závazek zprostředkovatele FINIM, s.r.o. vyvíjet činnost směřující k tomu, aby klient společnost IZIP, a.s. měl příležitost uzavřít následující smlouvu s VZP ČR – Smlouva o poskytování služby osobní účet pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky prostřednictvím systému IZIP,

kdy uvedené smlouvy z podnětu obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] podepsali za společnost IZIP, a.s. její statutární zástupci předseda představenstva MUDr. [jméno] [příjmení] a místopředseda představenstva MUDr. [jméno] [příjmení], jimž nebylo známo, že v předmětu smluv o spolupráci jde jen o deklaraci fiktivních činností společnosti FINIM, s.r.o., neměly bližší informace o faktických úkonech, které by měly být na základě uvedených smluv realizovány, ani jaká odměna je za uvedené faktické úkony stanovena, přičemž MUDr. [jméno] [příjmení] považoval společnost FINIM, s.r.o. za jednu ze společností, které se podílejí na registraci pojištěnců v systému vedeném společností IZIP, a.s., a za společnost FINIM, s.r.o. Ing. [jméno] [příjmení], přičemž tyto smlouvy o spolupráci byly následně doplněny dodatkem číslo 1 ke smlouvě o spolupráci číslo 3/ 2008, uzavřeným dne 1. 4. 2009, dále dodatkem číslo 1/ 2010 vztahujícím se ke smlouvě o spolupráci číslo 01/ 2008, smlouvě o spolupráci číslo 02/ 2008, a ke smlouvě o spolupráci číslo 03/ 2008, jenž byl uzavřen dne 28. 1. 2010, když oba tyto dodatky upravují jen výši provize vyplácené zprostředkovateli, a následně z podnětu ředitele společnosti IZIP, a.s., obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], ještě dne 1. 10. 2010 podepsal MUDr. [jméno] [příjmení] společně s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], jako statutární zástupci za společnost IZIP, a.s., dohodu se společnostmi FINIM, s.r.o., za kterou jednal Ing. [jméno] [příjmení], a MD Access, a.s., za níž jednali předseda představenstva MUDr. [jméno] [příjmení] a člen představenstva Ing. [jméno] [příjmení], v níž se všechny tyto označené smluvní strany dohodly, že namísto společnosti IZIP, a.s. vstupuje do všech jejích práv a závazků vůči společnosti FINIM, s.r.o. z výše uvedené smlouvy o spolupráci číslo 3/ 2008, uzavřené dne 10. 9. 2008, společnost MD Access, a.s., a to s účinky ke dni podpisu této dohody, tedy od 1. 10. 2010,

přičemž na základě výše popsaných smluv vystavoval následně obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] jménem společnosti FINIM, s.r.o. faktury na společnost IZIP, a.s. a následně i na společnost MD Access, a.s. s nikdy nerealizovaným zdanitelným plněním dle výše specifikovaných smluv, které mělo spočívat ve zprostředkovatelské činnosti společnosti FINIM, s.r.o. vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, když proto, aby mohl jmenovaný zmíněné faktury vystavovat, mu byly poskytovány kopie faktur vystavených společností IZIP, a.s. za služby poskytované touto společností Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, které Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR společnosti IZIP, a.s., proplatila, a to konkrétně služby podle:

1) Smlouvy o poskytování služeb akvizice nových pojištěnců, akvizice nových klientů IZIP a služby získání souhlasu klientů IZIP s předáním kontaktních údajů zdravotní pojišťovně pro Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR, ze dne 11. 12. 2008;

2) Dodatku číslo 2 ze dne 10. 11. 2008 ke Smlouvě o poskytování služeb shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, uzavřené dne 19. 12. 2007, ve znění Dodatku číslo 1 uzavřeného dne 30. 4. 2008;

3) Smlouvy o poskytování služby Osobní účet pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky prostřednictvím Systému IZIP, ze dne 10. 11. 2008;

přičemž na základě obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] vystavovaných faktur společností FINIM, s.r.o., byly z bankovních účtů společností IZIP, a.s., č. [bankovní účet], a MD Access, a.s., č. [bankovní účet] propláceny na účet společnosti FINIM, s.r.o., č. [bankovní účet] následující finanční prostředky podle faktur číslo:

za rok 2008

28001 2. 12. 2008 1 823 437,00 Kč

28002 2. 12. 2008 2 389 394,00 Kč

28003 31. 12. 2008 1 829 744,00 Kč

28004 31. 12. 2008 2 390 279,00 Kč
za rok 2009
29001 31. 1. 2009 2 645 764,00 Kč
29002 31. 1. 2009 2 390 279,00 Kč
29003 28. 2. 2009 2 690 627,00 Kč
29004 28. 2. 2009 2 390 279,00 Kč
29005 31. 3. 2009 2 855 204,00 Kč
29006 31. 3. 2009 2 393 937,00 Kč
29007 31. 3. 2009 357,00 Kč
29008 30. 4. 2009 388 535,00 Kč
29009 30. 4. 2009 2 582 575,00 Kč
29011 30. 4. 2009 2 406 729,78 Kč
29012 31. 5. 2009 404 005,00 Kč
29013 31. 5. 2009 2 582 575,00 Kč
29014 31. 5. 2009 2 414 757,52 Kč
290015 30. 6. 2009 486 591,00 Kč
29016 30. 6. 2009 2 582 575,00 Kč
29017 30. 6. 2009 2 424 463,00 Kč
29019 31. 7. 2009 2 582 575,00 Kč
29020 31. 7. 2009 2 437 717,00 Kč
29021 31. 7. 2009 667 233,00 Kč
29022 31. 8. 2009 2 582 575,00 Kč
29023 31. 8. 2009 2 460 656,00 Kč
29024 31. 8. 2009 1 248 191,00 Kč
29030 30. 9. 2009 2 582 575,00 Kč
29031 30. 9. 2009 2 424 937,00 Kč
29032 30. 9. 2009 1 071 714,00 Kč
29033 30. 9. 2009 1 699 820,00 Kč
29034 31. 10. 2009 6 641 283,00 Kč
29035 31. 10. 2009 2 582 575,00 Kč
29036 31. 10. 2009 2 554 768,00 Kč
29038 31. 10. 2009 480 998,00 Kč
29039 30. 11. 2009 2 582 575,00 Kč
29041 30. 11. 2009 2 710 784,00 Kč
29043 30. 11. 2009 8 172 325,00 Kč
29044 30. 11. 2009 1 614 021,00 Kč

29045 31. 12. 2009 2 582 575,00 Kč

29046 31. 12. 2009 2 895 744,00 Kč

29047 31. 12. 2009 8 565 144,00 Kč

29048 31. 12. 2009 347 837,00 Kč

za rok 2010

10002 31. 1. 2010 1 800 000,00 Kč

10003 31. 1. 2010 3 040 118,00 Kč

10005 28. 2. 2010 1 800 000,00 Kč

10006 28. 2. 2010 3 044 918,00 Kč

10009 31. 3. 2010 1 800 000,00 Kč

10010 31. 3. 2010 3 044 918,00 Kč

10012 30. 4. 2010 1 800 000,00 Kč

10013 30. 4. 2010 3 044 918,00 Kč

10015 31. 5. 2010 1 800 000,00 Kč

10016 31. 5. 2010 3 044 918,00 Kč

10019 30. 6. 2010 1 800 000,00 Kč

10020 30. 6. 2010 3 044 918,00 Kč

10022 31. 7. 2010 3 044 918,00 Kč

10024 31. 8. 2010 3 044 918,00 Kč

10026 30. 9. 2010 3 044 918,00 Kč

když takto byly z účtu společnosti IZIP, a.s., uhrazeny v roce 2008 částka v celkové výši 8 432 854 Kč, v roce 2009 částka v celkové výši 93 127 875, 30 Kč a v roce 2010 částka v celkové výši 38 199 462,00 Kč,

a dále

za rok 2010

VF10033 31. 12. 2010 8 446 200,00 Kč

VF10029 30. 11. 2010 10 862 328,00 Kč

VF10028 31. 10. 2010 3 608 520,00 Kč

VF10027 31. 10. 2010 6 459 240,00 Kč

když takto byla z účtu společnosti MD Access, a.s. uhrazena v roce 2010 částka v celkové výši 29 376 288,00 Kč,

a takto oba obžalovaní jednali, ačkoliv věděli, že veškerá jednání s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR ohledně uzavření dalších smluv se společností IZIP a.s. vede za spol. IZIP a.s. pouze obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], žádný další zprostředkovatel se na uzavření smluv nepodílel, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] neprováděl pro společnost IZIP a.s. žádné činnosti dle výše citovaných smluv o zprostředkování, kdy společnost IZIP, a.s., jako jediný v úvahu přicházející dodavatel požadovaných služeb, byla ze strany Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR vyzvána k uzavření smlouvy v rámci jednacího řízení bez uveřejnění s odkazem na ust. § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť byla vlastníkem patentu CZ 297879, vydaného dne 9. 3. 2007 Úřadem průmyslového vlastnictví, jímž byla poskytnuta patentová ochrana systému IZIP, který je vynálezem, a dále, že Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR již využívá patentově chráněný systém

IZIP, který pro pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR provozuje společnost IZIP, a.s., na základě Smlouvy o poskytování služeb shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích VZP ČR, která nabyla účinnosti dnem podpisu smluvních stran dne 17. 12. 2007 a byla uzavřena na dobu neurčitou, když touto smlouvou se společnost IZIP, a.s., v čl. IV předmět plnění, zavázala poskytovat VZP ČR služby shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích pojištěncům VZP ČR v souladu s touto smlouvou, zejména založení, vedení a správu internetových zdravotních knížek všem svým pojištěncům, kteří o tuto službu projevili zájem, když poskytování služeb systému IZIP bylo dle této smlouvy považováno za součást administrativní podpory poskytování zdravotní péče pojištěncům VZP ČR v souladu s § 7 zákona č. 551/1991 Sb., a to s důrazem na kvalitnější zdravotní péči spolu se snížením nákladů na nevhodně a duplicitně prováděnou zdravotní péči, a rovněž věděli, že obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] ani nikdo jiný nevykonával za společnost FINIM, s.r.o., žádnou činnost ve prospěch společnosti IZIP, a.s., tak, aby měla společnost IZIP, a.s., příležitost uzavřít se Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR konkrétní uvedené smlouvy, které byly bez přispění společnosti FINIM, s.r.o., následně uzavřeny mezi společností IZIP, a.s., a Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR,

přičemž uvedené finanční prostředky připsané na účet společnosti FINIM, s.r.o., použil obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] následně tak, že v letech 2009 až 2010 si nechal obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] vyplatit většinu z této částky jako odměnu jednatele spol. FINIM s.r.o., když finanční prostředky postupně převáděl z bankovního účtu spol. FINIM s.r.o. (č. ú. [bankovní účet]) na svůj soukromý účet (č. ú. [bankovní účet]) a v roce 2009 nechal postupně ze spol. FINIM, s.r.o., vyplatit částku v celkové výši 8 498 599 Kč Ing. [jméno] [příjmení] jako mzdu v pracovním poměru ke společnosti FINIM, s.r.o., ačkoliv ten žádnou pracovní činnost v této společnosti ve skutečnosti nevykonával,

a v důsledku tohoto jednání obžalovaní způsobili společně škodu společnosti IZIP, a.s. (v současné době s názvem Společnost pro e Health databáze, a.s., IČ: 264 33 109, se sídlem Českomoravská 2408/1a, 190 00 Praha 9, jejímž jménem jedná insolvenční správce Kopřiva – Horák, v.o.s., IČ: 08185531, se sídlem Zahradnická 6, Staré Brno, 603 00 Brno 3) ve výši 139 760 191, 30 Kč a společnosti MD Access, a.s., IČ: 271 61 099, se sídlem Hvězdova 33, 140 00 Praha 4, škodu ve výši 29 376 288 Kč,

2. Za to byli odsouzeni, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy, a to na dobu pěti let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 68 trestního zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest stanovený v 500denních sazbách ve výši 4 000 Kč,

tj. v celkové výměře 2 000 000 Kč. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku uložen trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy, na dobu 5 let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 68 trestního zákoníku byl dále obžalovanému uložen peněžitý trest stanovený v 500denních sazbách ve výši 4 000 Kč), tj. v celkové výměře 2 000 000 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená Společnost pro e Health databáze, a.s., IČ: 264 33 109, jejímž jménem jedná insolvenční správce Kopřiva – Horák, v.o.s., IČ: 08185531, se sídlem Zahradnická 6, Staré Brno, 603 00 Brno 3, odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě uvedené v ust. § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] a poškozená společnost e Health databáze, a.s.

4. Podle obž. Ing. [příjmení] je rozsudek zatížen závažnými procesními vadami, neúplným a jednostranným hodnocením důkazů, porušením zásady „in dubio pro reo“ a extrémním rozporem mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy.

5. Obžalovaný namítá, že soud rozhodoval opakovaně ve stejné věci, přičemž se nebyl schopen oprostít od svého původního názoru. V důsledku toho podle odvolatele soud nebyl nestranný, a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

6. Obžalovaný rozebírá smlouvy mezi IZIP a FINIM, které považuje za reálné, založené na principu „success fee“ s tím, že spoluobžalovaný [příjmení] skutečně jednal s VZP a přispěl k uzavření smluv. Zdůrazňuje, že fakt, že spoluobžalovaný [příjmení] jednal o koncepčních otázkách mimo oficiální prostory VZP, potvrzuje výpověď svědka [příjmení]. Připomíná, že svědci [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení] věděli, kdo je [příjmení], věděli, proč s ním uzavírají smlouvu, znali podmínky smluv i výši odměny a necítili se být podvedeni.

7. Vytýká v této souvislosti nalézacímu soudu, že jejich výpovědi zpochybnil jako účelové, přestože byly konzistentní a jednoznačné. Namítá dále, že soud spekoval o pozdějším datu uzavření smluv, přestože byly podepsány 10. 9. 2008, což potvrdili slyšení svědci. Pokud pak jde o výpověď znalce, ten pouze upozornil na technické nesrovnalosti v metadatech dokumentů, což však nelze brát jako důkaz.

8. Upozorňuje dále na to, že existující patent nezaručoval pokračování spolupráce, přičemž VZP mohla službu zcela zrušit a připomíná, že v roce 2012 byla spolupráce ukončena navzdory existenci patentu. Znalecký posudek Ing. Ptáčka je dále podle obžalovaného nepoužitelný – znalec pracoval s neúplnými podklady a chybně přiřadil příslušné smlouvy s tím, že neměl k dispozici klíčové dodatky smluv, ani výpovědi svědků. Soud také chybně nepovolil přečtení výpovědi svědka [příjmení] z doby, kdy byl v pozici obviněného. Tím podle odvolatele porušil judikaturu Ústavního i Nejvyššího soudu. Zdůrazňuje, že tato výpověď svědčila ve prospěch obžalovaného a měla být při hodnocení důkazů zohledněna.

9. Dále se obžalovaný zabývá rozdíly ve výpovědích, které zmiňuje soud. Tyto rozdíly spočívají podle něj pouze v jejich hodnocení, nikoli ve skutkových tvrzeních. Obžalovaný [příjmení] nemohl detailně popsat změny, protože je neprováděl – to činil obžalovaný [příjmení], přičemž soudní konstrukce, že změny provedl obžalovaný [příjmení], je vnitřně rozporná. Podle odvolatele je nepřiměřeně přísný též uložený trest. Obžalovaný zdůrazňuje, že skutek se měl stát v roce 2008, přičemž trestní stíhání trvá od roku 2013. Obžalovaný je bezúhonný a průtahy v řízení nezavinil. Přesto mu soud uložil stejný trest jako v roce 2019, ač byl původní rozsudek zrušen pro nezákonnost a obžalovaný již část trestu vykonal. Jsou tedy podle něj splněny podmínky pro aplikaci ust § 58 trestního zákoníku.

10. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. a) –e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek a rozhodl tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby, případně aby věc vrátil Městskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

11. Odvolání obž. [příjmení] směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Obžalovaný namítá, že soud v napadeném rozsudku provedené důkazy nehodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. (orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě

i v jejich souhrnu), což vedlo i k porušení zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností podle § 2 odst. 5 tr. ř. Odvolatel namítá, že soud nesprávně hodnotil provedené důkazy, ignoroval nové výpovědi a vycházel z dříve zrušeného rozsudku. Hodnotí provedené důkazy tak, aby se nemusel, jakkoliv odchylovat od svého hodnocení z roku 2019, ačkoliv provedené důkazy, zejména výpovědi svědků a obžalovaných učiněné před soudem v červnu 2024, naopak závěry obžaloby vyvrací. Soud citované nebo odkazované části výpovědi svědků

i obžalovaných vytrhuje z kontextu, dezinterpretuje a deformuje jejich obsah, přičemž účelově odhlíží od těch řečených skutečností, které jsou ve prospěch obžalovaných a vylučují závěr o jejich vině. Výsledkem postupu nalézacího soudu je extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními učiněnými nalézacím soudem se skutečným obsahem provedených důkazů, když skutková zjištění nalézacího soudu nemají žádnou obsahovou souvislost s provedenými důkazy, případně jsou skutková zjištění nalézacího soudu pravým opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna. Důsledkem svévolného hodnocení důkazů nalézacím soudem je porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 odst. 1, 3 Úmluvy i práva na zachování presumpce neviny zaručeného čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy a z toho plynoucího pravidla in dubio pro reo.

12. Odvolatel dále napadá konkrétní závěry soudu, které považuje za nesprávné, nelogické nebo v rozporu s důkazy. Prvostupňový soud podle něj ignoroval důkazy o tom, že vedení IZIP mělo reálné obavy z ukončení smlouvy s VZP. Zdůrazňuje dále, že patent IZIP nijak nezaručoval pokračování smlouvy s VZP, přičemž statutární zástupci věděli, co podepisují.

13. Dále rozebírá svoji činnost a přínos s tím, že upravitel nabídky IZIP, navrhl úsporná opatření a nové funkcionality, které vedly k úsporám pro VZP a nárůstu klientů IZIP. Svědci potvrdili, že jeho činnost byla klíčová, přičemž jeho odměna byla vyplácena na základě principu success fee. Podle odvolatele se nalézací soud dále pokouší vyvolat dojem, že smlouvy o spolupráci mezi společnostmi IZIP a FINIM byly uzavřeny později než 10. září 2008 rozsudku, byť pro to neexistuje jediný přímý důkaz, což dále podrobně rozebírá.

14. Trvá též na tom, že vstup Ing. [příjmení] mezi akcionáře IZIP nebyl důsledkem zatajení informací, ale běžnou praxí v IZIP – byla to odměna za jeho zásadní přínos, což potvrdili též slyšení svědci. Zároveň uvádí, že smlouvy s FINIM byly výhodné, přičemž odměna byla podmíněna úspěchem. IZIP díky nim dosáhl výrazně vyšších příjmů než za předchozího stavu. Závěr soudu o nevhodnosti smluv je podle obhajoby chybný.

15. Připomíná dále, že svědci potvrdili, že se Ing. [příjmení] účastnil porad vedení IZIP i před uzavřením smluv. Účastnil se i neformálních schůzek s VZP jako zástupce IZIP. Závěr soudu o opaku je podle obhajoby nepřesný. Současně trvá na tom, že spolupráce Ing. [příjmení] s FINIM nebyla fiktivní, přičemž obžalovaný měl pomoci s rozvojem projektu čipových identifikátorů a jeho mzda odpovídala očekávanému přínosu projektu.

16. Zdůrazňuje, že žádné zásadní rozpory ve výpovědích obou obžalovaných neexistují, s tím, že drobné rozdíly jsou přirozené vzhledem k časovému odstupu a soud je v rámci hodnocení důkazů přeceňuje, stejně jako nesprávně zpochybňuje věrohodnost svědků dr. [příjmení], dr. [příjmení] a dr. [příjmení], kvůli jejich údajné motivaci. Obhajoba takový postup zcela odmítá s tím, že tito svědci neměli důvod zkreslovat výpovědi a jejich výpovědi byly konzistentní.

17. Obhajoba proto shrnuje, že nebyla prokázána žádná škoda, činnost Ing. [příjmení] byla reálná a přínosná, statutáři nebyli uvedeni v omyl a IZIP se oprávněně obával ukončení smlouvy s VZP.

18. Odvolatel dále soudu I. stupně vytýká, že soud odmítl výslech [jméno] [příjmení] bez řádného odůvodnění, přičemž tento svědek by mohl objasnit postoj Správní rady VZP. Odvolatel dále namítá, že řízení trvá přes 8 let, což soud nezohlednil při ukládání trestu, ač tak učinit měl a zdůrazňuje, že obžalovaný se rozhodně nechoval obstrukčně.

19. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud za splnění podmínek ustanovení § 263 odst. 6, 7 tr. ř. ve věci sám jednal a podle § 258 odst. 1 písm. a) b), d) e) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a v souladu s § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodnul tak, že se podle § 226 písm. a) tr. ř. obžalovaný zprošťuje obžaloby; případně aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a),

b), c), d) tr. ř. zrušil a v souladu s § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil nalézacímu soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí.

20. Odvolání společnosti e Health databáze, a.s. směřuje proti výroku o náhradě škody.

21. Odvolatelka namítá, že soud odkázal poškozeného na občanskoprávní řízení ve stručnosti proto, že nebylo jasné, v jakém rozsahu byl nárok uspokojen po narovnání s Ing. [příjmení]. Takový postup považuje odvolatelka za nesprávný.

22. Přestože soud uznal, že obžalovaní způsobili škodu, nárok v adhezním řízení nepřiznal. Namítá, že poškozená uzavřela s Ing. [příjmení] dohodu o narovnání, čímž zanikla pohledávka vůči němu a nárok na náhradu škody je tak nadále uplatňován pouze vůči Ing. [příjmení]. Připomíná, že podle občanského zákoníku (zejména § 1996 a § 1872) má prominutí dluhu účinky jen v rozsahu podílu spoludlužníka – tedy polovina celkového nároku. Celková škoda činí 253 544 679,30 Kč, z čehož poškozený uplatňuje polovinu = 126 772 339,65 Kč.

23. Soud však vycházel pouze z částky 139 760 191,30 Kč, protože nezohlednil faktury v hodnotě 113 784 488 Kč, které byly součástí spisu a výsledná škoda tak byla stanovena v nižším rozsahu. Soud tedy nesprávně aplikoval příslušná ustanovení trestního zákoníku a porušil tím právo na spravedlivý proces. Poškozený se dále odvolává na nálezy Ústavního soudu (např. IV. ÚS 855/24), které kritizují obdobný přístup soudů a upozorňuje na své postavení insolvenčního správce s tím, že oddalování rozhodnutí o náhradě škody poškozuje věřitele.

24. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud přiznal nárok ve výši 126 772 339,65 Kč, nebo alespoň 69 880 095,65 Kč, pokud by soud vycházel z nižší částky škody (139 mil. Kč).

25. Nejprve je potřeba ve shodě s tím, jak to popsal již nalézací soud v odůvodnění nyní napadeného rozsudku, zrekapitulovat průběh řízení před soudem a vymezit tím v kontextu s rozhodnutími Nejvyššího a Ústavního soudu rozsah vad vytčených předchozímu řízení a rozsudku Městského soudu v Praze.

26. Je tedy potřeba připomenout, že dne 12. 12. 2019 bylo rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 48 T 4/2019, rozhodnuto tak, že oba obžalovaní byli uznáni vinnými shora popsaným skutkem, které Městský soud v Praze oproti obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. VZV 16/ 2019, která jednání obžalovaných právně kvalifikovala jako zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] a jako zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku v případě obžalovaného [jméno] [příjmení], posoudil jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] a jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku v případě obžalovaného [jméno] [příjmení]. Za to byl oběma obžalovaným uložen nepodmíněný trest odnětí v trvání šesti let, pro jehož výkon byli zařazeni do věznice

s ostrahou, trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy na dobu pěti let a peněžitě tresty, každému v celkové výměře 2 000 000 Kč. Současně bylo rozhodnuto o tom, že oba obžalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit na náhradu škody poškozené společnosti S pro e Health databáze, a.s. částku 139 760 191,30 Kč, přičemž se zbytkem nároku na náhradu škody byla poškozená společnost odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

27. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 5 To 6/2020, byla odvolání obou obžalovaných, stejně jako poškozené společnosti, zamítnuta. Odvolací soud se v rámci svého rozhodnutí zabýval mj. námitkou překvapivé změny právní kvalifikace žalovaného jednání

ze strany nalézacího soudu a uzavřel, že obžalovaní nebyli postupem soudu kráceni na svých právech obhajoby, přičemž obžalovaní měli možnost uplatnit adekvátní obhajobu a vznést případné návrhy na doplnění dokazování.

28. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 3 Tdo 145/2021, byla dovolání obou obžalovaných odmítnuta, přičemž Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí mj. zabýval i námitkou překvapivé změny právní kvalifikace žalovaného jednání ze strany nalézacího soudu i v kontextu judikatury Ústavního soudu a dospěl k závěru, že tato není oprávněná.

29. Ve věci byl dále vydán nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. III. ÚS 2300/21, jímž bylo rozhodnuto o tom, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 3 Tdo 145/2021, bylo porušeno základní právo stěžovatelů na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům zaručené čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, s tím, že usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 3 Tdo 145/2021 bylo zrušeno a ve zbytku byla ústavní stížnost odmítnuta. Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že tím, že Nejvyšší soud nezaslal stěžovatelům k replice vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství, které obsahovalo úvahy o dovolacích důvodech stěžovatelů a návrh na odmítnutí jejich dovolání, bylo porušeno právo obou stěžovatelů na soudní ochranu i jejich právo být seznámeni s každým podáním nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a k těmto mít také možnost se vyjádřit, která byla porušena i tím, že se Nejvyšší soud řádně nevypořádal s jejich dovolací argumentací. Ústavní soud dále uvedl, že z důvodu procesní ekonomie, jakož i s ohledem na zásadu minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů, Ústavní soud zrušil pouze usnesení Nejvyššího soudu, jehož zrušením se otevírá prostor k novému projednání stížnostních námitek stěžovatelů dovolacím soudem i jejich vyjádření k argumentaci Nejvyššího státního zastupitelství.

30. Na podkladě toho Nejvyšší soud poté svým usnesením ze dne 7. 2. 2024, sp. zn. 3 Tdo 1080/2023, zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 5 To 6/2020, i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 48 T 4/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a věc byla přikázána Městskému soudu v Praze k novému projednání v potřebném rozsahu a rozhodnutí. Ve svém usnesení Nejvyšší soud konstatoval, že postupem nalézacího, a potažmo odvolacího, soudu bylo porušeno právo obviněných podle čl. 6 odst. 3 písm. a), b) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což představuje porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť obvinění nebyli včas seznámeni s novou právní kvalifikací jim za vinu kladeného jednání a nebyla jim poskytnuta dostatečná doba k přípravě nové obhajoby, čímž došlo k porušení mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, pročež Nejvyšší soud musí přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí a napravit tak svůj předchozí nesprávný postup v projednávané věci. Na nalézacím soudu bude, aby po vrácení věci tuto řádně znovu projednal při vzetí v úvahu toho, co tento soud v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. III. ÚS 2300/21, vyložil ve svém rozhodnutí. Nalézacímu soudu se tak otevírá možnost nového projednání věci v celém rozsahu, při respektování práva na obhajobu obou obviněných.

31. Nato Městský soud v Praze nařídil ve věci nové hlavní líčení, přičemž současně upozornil oba obžalované, stejně jako jejich obhájce, státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze i poškozené subjekty na možnou změnu právní kvalifikace a věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

32. Vrchní soud v Praze za této procesní situace v intencích předchozích rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu znovu jako soud odvolací z podnětu odvolání podaných obžalovanými Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] a poškozenou Společností pro e. Healt databáze

a.s., podle § 254 odst. 1, 2 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k závěrům, které se ohledně skutkových zjištění a navazujících právních úvah nijak neliší od závěrů uvedených v usnesení zdejšího soudu ze dne 30. září 2020, sp. zn. 5 To 6/2020, přičemž na nich nic nezměnilo ani nové projednání věci, po odstranění hlavní namítané vady řízení, kterou byl nedostatek upozornění na změnu právní kvalifikace podle § 225 odst. 2 tr. ř.

33. Je třeba proto znovu konstatovat, že soud prvního stupně provedl ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s trestním řádem a na jejich základě učinil skutková zjištění, která mu byla dostatečným podkladem pro závěr o vině obou obžalovaných. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nevykazuje podstatné vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí ve věci, obžalovaní nebyli zkráceni na svých právech obhajoby způsobem, který by mohl vést ke zrušení napadeného rozsudku.

34. Co se týče nové procesní námitky obž. [příjmení], který namítá podjatost předsedkyně senátu soudu

I. stupně, v tom je potřeba odkázat na již vydané usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č. j. 48 T 4/2019-8195, jímž bylo rozhodnuto tak, že podle § 31 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 30 odst. 1 tr. ř. předsedkyně senátu JUDr. [jméno] [příjmení] není vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení a následné usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. srpna 2024 sp. zn. 5 To 46/2024, jímž byla stížnost obžalovaného [příjmení] [příjmení] proti usnesení Městského soudu v Praze zamítnuta, přičemž na důvody tam uvedené je potřeba v plném rozsahu odkázat. Lze plně akceptovat, že se soud 1. stupně neodchýlil od skutkového ani právního posouzení věci, neboť mu ani skutkové, ani právní vady nebyly nadřízenými soudy, ani soudem Ústavním, vyčteny, přičemž takovým postupem rozhodně nemohl zavdat důvodnou příčinu k pochybnostem o jeho nepodjatosti.

35. Ve shodě s nalézacím soudem je nutno též dodat, že ani nové projednání věci neodůvodnilo jiné skutkové či právní posouzení věci. Ve shodě s předchozími závěry soudů lze shrnout, že ač obžalovaní svoji vinu popírají, lze závěry o jejich vině spolehlivě učinit zejména na podkladě výpovědí svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], stejně jako na podkladě výpovědí svědků [ulice], [jméno] [příjmení] či [jméno] [příjmení], jakož i na základě závěrů znalců Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení]. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že vycházel rovněž

z důkazů listinných, mj. ze smluv o spolupráci č. 1/ 2008, č. 2/ 2008 a č. 3/ 2008 uzavřených mezi společnostmi IZIP, a.s. a FINIM, s.r.o., z dodatků k těmto smlouvám, ze smlouvy o poskytování služeb, shromažďování evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejich výsledcích VZP ČR ze dne 19. 12. 2007, dodatku č. 2 k této smlouvě ze dne 10. 11. 2008, ze smlouvy

o akvizici ze dne 11. 12. 2008 a ze smlouvy o osobním účtu ze dne 10. 11. 2008, z listin zajištěných v rámci domovních prohlídek provedených u obžalovaných, příp. společností, jejichž jménem vystupovali, a dalších osob, v podobě účetnictví, faktur vystavovaných společností FINIM, s.r.o., zápisů z jednání, které byly zajištěny ve výpočetní technice, z emailové komunikace vedené mezi zástupci společnosti IZIP, a.s. a VZP ČR z období od 9. 6. 2008 do 2. 11. 2008, z auditu společnosti PRK Partners ze dne 10. 11. 2011 či zápisu ze správní rady ze dne 31. 3. 2008, jakož i z finančního šetření ohledně obou obžalovaných.

36. Soud I. stupně správně připomněl rozpory mezi výpověďmi obou obžalovaných, kteří popisovali stejné jednání ve shodném časovém období výrazně odlišně. Tyto rozpory jsou dostatečně zřejmé a soudem I. stupně i náležitě hodnocené, přičemž námitky v tomto směru opakovaně vznesené obžalovanými, kteří namítají jejich nesprávnou interpretaci nalézacím soudem, je třeba s odkazem na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku odmítnout jako

nedůvodné. Je také nadbytečné opakovat v tomto ohledu velmi podrobné hodnocení soudu I. stupně, který zcela důvodně nepovažoval následnou snahu o dodatečné vysvětlení a,, přiblížení obou verzí“ za věrohodné. Je snad pouze potřeba dodat, že naprosto odlišně působí verze obou obžalovaných v rámci výpovědí z přípravného řízení, přičemž obě verze se přibližují až v průběhu dalšího řízení. Už jen tyto rozpory mohly samy o sobě odůvodnit závěr o nevěrohodnosti obhajoby obžalovaných ohledně skutečně vyvíjené činnosti, za kterou byly čerpány mnohamilionové odměny. Je potřeba také připomenout, že velmi podrobně a pečlivě nalézací soud otázku rozporů ve výpovědích obžalovaných rozebírá ve svém předchozím rozsudku ve věci. Je také potřeba dodat, že žádné důkazy z předchozího průběhu řízení, které byly znovu provedeny (včetně postupu podle § 219 odst. 3 tr. ř.) soud nemohl opominout, musel je vzít v úvahu a hodnotit, případně se vypořádat s případnými rozpory, což také učinil, přičemž v případě výpovědí obžalovaných postupoval v souladu s ust. § 207 odst. 2 tr. ř., v případě svědeckých výpovědí podle § 211 odst. 3 tr. ř.

37. Nalézacímu soudu nelze rozhodně vytknout, pokud kromě rozporů ve výpovědích obžalovaných opřel svá skutková zjištění o další provedené důkazy, a to nejen o výpověď svědka [příjmení] [jméno] [příjmení], ale také o výpovědi svědků [příjmení] [jméno] [příjmení], MUDr. [jméno] [příjmení], jakož i další v rozsudku citované výpovědi svědků, které korespondují se závěry znaleckých posudků a s provedenými listinnými důkazy.

38. V odůvodnění napadeného rozsudku soud také znovu pečlivě a srozumitelně vysvětlil na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že obžalovaní uvedli v omyl představitele společnosti IZIP

a vyzdvihl důležité skutečnosti týkající se data vyhotovení jednotlivých smluv a jejich obsah s vazbou na předchozí působení obžalovaného [příjmení] [příjmení] ve VZP. V napadeném rozsudku jsou pak znovu pečlivě rozebrány další důležité detaily vyplývající z provedených důkazů, jeho závěry i s ohledem na důkazy nově provedené neztrácejí přesvědčivost a jsou naprosto logické.

39. Jak již bylo konstatováno v předchozím usnesení Vrchního soudu v Praze, odvolacímu soudu nepřísluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. ř., a za předpokladu, že úvahy soudu prvního stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkresleného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na něm, jako na soudu, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry významné pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na podkladě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř.).

40. Úkolem odvolacího soudu není hodnotit provedené důkazy za soud I. stupně a vytvářet svoje vlastní skutková zjištění, ale přezkoumat, zda nalézací soud hodnotil všechny důkazy potřebné pro jeho rozhodnutí, zabýval se všemi okolnostmi významnými pro svá skutková zjištění a vypořádal se s nimi jednotlivě i v souhrnu logicky a přesvědčivě. Jakýkoliv zásah odvolacího soudu do důkazů hodnocených soudem I. stupně v souladu s výše uvedenými kritérii tak překračují rámec oprávnění odvolacího soudu.

41. Znovu pak považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit, že vady, které Ústavní soud vedly ke zrušení nejprve usnesení Nejvyššího soudu a ten pak ke zrušení rozhodnutí Vrchního a Městského soudu v Praze se nijak nedotýkaly skutkových zjištění, která učinil nalézací soud. Tím je proto jasně vymezen rozsah, v jehož rámci je odvolací soud oprávněn přezkoumat napadený rozsudek, pokud k žádným novým zásadním skutečnostem odůvodňujícím změnu skutkových zjištění oproti původnímu rozsudku nedošlo. K tomu je třeba dodat, že pro věc klíčové důkazy byly prováděny v průběhu mnoha let, po které je trestní stíhání vedeno, a dá se

přirozeně předpokládat, že jejich opakováním v průběhu doby jejich autentičnost, a tím i věrohodnost, klesá.

42. Pokud se týká skutkových námitek obžalovaných, je potřeba zdůraznit, že na většinu z nich již opakovaně reagoval jak soud I. stupně, tak i soud odvolací ve svém předchozím rozhodnutí ve věci, přičemž na argumenty tam uvedené, včetně podrobného hodnocení důkazů nalézacím soudem v nyní přezkoumávaném rozsudku lze také plně odkázat.

43. Pokud se jedná o návrhy na opakované provedení výslechů svědků [příjmení] a [příjmení], ti již byli opakovaně vyslýcháni soudem I. stupně, přičemž jejich výslechy proběhly v souladu se všemi zákonnými ustanoveními a jejich výpovědi byly také v napadeném rozsudku náležitě hodnoceny. Není proto žádný důvod jejich výslechy opakovat ve veřejném zasedání s tím, že odvolací soud se neztotožňuje s argumenty odvolatele – obž. Ing. [příjmení], které by provedení těchto výslechů měly odůvodňovat. Proto bylo jejich provedení jako nadbytečné zamítnuto.

44. Soudem I. stupně i soudem odvolacím byl také zamítnut návrh na doplnění dokazování výslechem svědka [příjmení] s tím, že skutečnost týkající se tehdejších úvah VZP o možném ukončení spolupráce s IZIP je možno dovodit spolehlivě i z jiných důkazů. I v tomto ohledu lze dát nalézacímu soudu za pravdu. Jak soud naprosto správně uvedl, tvrzení o možném ukončení spolupráce VZP s IZIP nevyplývá ani z výpovědi svědka [příjmení] (ten hovoří toliko o pocitech, ač tomu žádná prokazatelná fakta neodpovídají), ani sv. [příjmení] a nalézací soud tuto otázku v napadeném rozsudku také velmi pečlivě a důsledně řeší.

45. Je pouze třeba dodat, že i pokud by svědek [příjmení] vypověděl to, co obhajoba předjímá, nemohlo by to závěr soudu v tomto ohledu nijak zvrátit a už vůbec by takové tvrzení nemohlo vést

k opačnému závěru ohledně naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu.

46. Lze také odmítnout námitku, že by nalézací soud nedostatečně odůvodnil zamítnutí návrhu na doplnění dokazování. Naopak, jeho vysvětlení je velmi podrobné a naprosto vystihuje důvody, pro které se tak stalo.

47. K námitce týkající se výpovědi svědka [příjmení] [příjmení] je potřeba pro úplnost uvést dále následující. Podle obhajoby soud deformoval výpověď tohoto svědka a klíčovou část výpovědi pominul. Odvolatel poukázal na to, že svědek [příjmení] [příjmení] v hlavním líčení dne 26. 6. 2024 vypověděl, že, „schůzka s Ing. [příjmení] a [příjmení] dne 21. 10. 2008 asi proběhnout mohla nebo proběhla s tím, že pokud to byla ta celková koncepce, tak že oficiální jednání někde na pojišťovně to být nemohlo“, zatímco Městský soud v Praze tuto část výpovědi opomenul a učinil závěr, že se spoluobžalovaný [příjmení] schůzky se svědkem [příjmení] a obžalovaným [příjmení] [příjmení] dne 21. 10. 2008 neúčastnil. Na rozdíl od odvolatele však odvolací soud nepovažuje tuto část za klíčovou, neboť nepřináší z hlediska naplnění smluv nic konkrétního, co by mohlo změnit hodnocení všech provedených důkazů v průběhu celého řízení a ovlivnit tím výrok o vině.

48. Odvolací soud se neztotožňuje s námitkami odvolatelů ani co se týče čtení výpovědi svědka [příjmení] jako obviněného. Nalézací soud, přestože výpověď tohoto svědka jako obviněného nečetl, neponechal tuto část hodnocení důkazů v napadeném rozsudku bez povšimnutí. Logicky a přesvědčivě vysvětlil, proč vycházel z jeho svědeckých výpovědí, nikoliv z výpovědi MUDr. [příjmení] jako obviněného, to vše i v návaznosti na ostatní provedené důkazy. Nejedná se tedy o vadu, která by mohla vést ke zrušení napadeného rozsudku, jak je obhajobou namítáno.“

49. Pokud pak obžalovaní namítají, že k závěrečné řeči neměli k dispozici protokoly o hlavním líčení, jichž se domáhali, k tomu je potřeba uvést, že tuto náležitost soudu trestní řád neukládá a s ohledem na rozsah protokolu a fakt, že protokolující úřednice je přítomna v jednací síni, vyhotovuje protokol až dodatečně, to není ani technicky možné. Je proto třeba vycházet

z přímého poslechu v jednací síni, který je v plném znění zaznamenáván a je si ho možné také v případě potřeby vyžádat.

50. Pro úplnost je pak třeba dodat, že v odvolání uplatněné procesní námitky obžalovaného Ing. [příjmení] vztahující se k projednání námitky podjatosti proti předsedkyni senátu Městského soudu v Praze již byly vypořádány v souvislosti s rozhodnutím zdejšího soudu o stížnosti obžalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. srpna 2024 a je na ně možno odkázat.

51. Ke skutkovým námitkám obžalovaných je možno souhrnně znovu opakovat to, co již bylo konstatováno v předchozím meritorním rozhodnutí odvolacího soudu. Podstata jednání obžalovaných spočívá v tom, že měli vykonávat (resp. společnost FINIM) ve prospěch společnosti IZIP za nemalou částku rozsáhlou činnost, kterou nebylo možno reálně dohledat. Jak si soud správně povšiml, ani obžalovaní se ve svých výpovědích neshodli na tom, o jakou konkrétní činnost se mělo jednat. Rozhodně proto nejde o případ, jak namítá obhajoba, že by obžalovaní museli prokazovat svoji nevinu. Jedná se o to, že nebyly nalezeny relevantní výsledky činnosti, za kterou inkasoval obžalovaný [příjmení] [příjmení] a potažmo i Ing. [příjmení] (viz další převody inkasovaných prostředků) od poškozené společnosti částku nejméně cca 170 milionů Kč.

V kontextu s výše uvedeným není proto zdaleka rozhodné, zda se skutečně uvažovalo o případném pokračování či ukončení spolupráce s IZIP ze strany VZP pro rok 2009, případně roky další. Podstata jednání, jak je výše uvedeno, spočívá ve vylákání plnění ve formě finančních prostředků za činnost, kterou obžalovaný [příjmení] [příjmení] neměl v úmyslu vykonat.

52. K námitkám týkajícím se úvah soudu o možné antedataci smluv je proto možno dodat, že tyto úvahy pouze dokreslují správnost skutkových zjištění týkajících se naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, není však na nich důkazně postaven závěr o vině.

53. Co se týče právní kvalifikace takto popsaného jednání, je potřeba uzavřít, že u obou obžalovaných jednání shora popsaná vykazují znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, v případě obžalovaného [příjmení] [příjmení] ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 trestního zákoníku. Podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku se trestného činu podvodu dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Podle odst. 5 písm. a) se trestného činu dopustí ten, kdo způsobí takovým činem škodu velkého rozsahu. Jestliže tedy obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], jako osoba vyjednávající za společnost IZIP a člen představenstva společnosti MD Access, a.s., a později též ředitel společnosti IZIP, po předchozí společné dohodě s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], jako jediným jednatelem a společníkem společnosti FINIM, úmyslně uvedl poškozenou společnost IZIP v omyl spočívající v tom, že členům statutárního orgánu společnosti IZIP zamlčel podstatné skutečnosti o obsahu i důvodech uzavření účelových zprostředkovatelských smluv mezi společnostmi IZIP a FINIM, jejichž předmětem byla zprostředkovatelská činnost společnosti FINIM ve prospěch společnosti IZIP, při vyjednávání další spolupráce společnosti IZIP s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR, ačkoliv oba obžalovaní věděli, že činnost ve smyslu těchto smluv nebude ve skutečnosti vykonávána a v důsledku tohoto jednání obžalovaní způsobili společně společnosti IZIP, a.s. (v současné době s názvem Společnost pro eHealth databáze, jejímž jménem jedná insolvenční správce Kopřiva – Horák, v.o.s., škodu ve výši 139 760 191, 30 Kč a společnosti MD Access, a.s., ve výši 29 376 288 Kč, obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] sebe a jiného obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] umožnil jinému spáchání trestného činu opatřením prostředků tak, aby sebe a jiného obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu.

54. Potud jsou závěry soudu I. stupně správné.

55. Odvolací soud shledal pochybení ve výrocích o trestech. Obecně platí, že podle § 39 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne mj. k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

56. Oproti předchozímu rozsudku ve věci opomněl soud I. stupně vzít v úvahu jednak délku doby, která uplynula od spáchání deliktu, po kterou se obžalovaní nedopustili žádného dalšího protiprávního jednání, jednak fakt, že v mezidobí došlo ke zvýšení hranice škody velkého rozsahu z 5ti na 10milionů korun.

57. Oproti původnímu rozsudku jsou proto uloženy tresty odnětí svobody v délce 6ti let nepřiměřeně přísné. Jelikož tedy odvolací soud shledal námitky odvolatelů v tomto ohledu důvodné, napadený rozsudek zrušil ve výrocích o trestech a oběma obžalovaným uložil při zohlednění jejich předchozí bezúhonnosti tresty odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby. Stejně jako soud I. stupně, i soud odvolací znovu obžalovaným ukládal tresty peněžitě a tresty zákazu činnosti ve stejné výměře a ze stejných důvodů jako nalézací soud.

58. S argumentem odvolatelů, že jsou v případě obžalovaných splněny podmínky pro snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku, se odvolací soud neztotožňuje. V tomto případě by mimořádné snížení trestu odnětí svobody mohlo v úvahu přicházet pouze tehdy, měl-li by soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. V tomto případě je potřeba zdůraznit, že žádné takové mimořádné okolnosti ani s ohledem na okolnosti případu, ani na poměry pachatele, které by ve prospěch obžalovaných mimořádným způsobem odlišovaly věc od jiných běžných případů, dány nejsou a odvolací soud proto ukládal tresty odnětí svobody v rámci zákonem stanovené trestní sazby, byť s ohledem na výše uvedené na její samé dolní hranici.

59. Pochybení shledal odvolací soud též ve výroku o náhradě škody.

60. Pokud se poškozená domáhá nároku v širším rozsahu, než který odpovídá rozsahu škody vymezeném v obžalobě, k tomu je třeba připomenout, že odvolací soud není v této fázi řízení oprávněn, jakkoliv zasahovat z podnětu odvolání poškozeného do výroku o vině, na jehož podkladě byl stanoven rozsah náhrady škody, v neprospěch obžalovaných, v jejichž prospěch byly k Ústavní stížnosti zrušena rozhodnutí Nejvyššího a následně Vrchního a Městského soudu v Praze. V této části nemohlo být odvolání poškozené shledáno důvodným.

61. Oproti tomu námitka, že ač vůči obžalovanému [příjmení] poškozená s ohledem na dohodu o narovnání již náhradu škody neuplatňuje, není v takovém případě namístě poškozenou odkázat s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, se jeví jako důvodná. Oba obžalovaní měli uloženu povinnost zaplatit škodu společně a nerozdílně, obžalovanému Ing. [příjmení] bylo zaplacení jeho dílu ve výši jedné poloviny této částky poškozenou na základě přiložené dohody o narovnání prominuto. V takovém případě je potřeba aplikovat ustanovení § 1996 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého, „promíne-li věřitel dluh jednomu z dlužníků zavázaných společně a nerozdílně, má prominutí dluhu účinky vůči ostatním spoludlužníkům v rozsahu podílu toho spoludlužníka, který byl ze závazku propuštěn.“ Podle § 1872 odst. 1 pak, „je-li několik dlužníků zavázáno plnit společně a nerozdílně, jsou povinni plnit jeden za všechny a všichni za jednoho. Věřitel může požadovat celé plnění nebo jeho libovolnou část na všech

spoludlužnicích, jen na některých, nebo na kterémkoli ze spoludlužníků.“, a podle § 1875, se,, má za to, že podíly na dluhu u všech spoludlužníků jsou v jejich vzájemném poměru stejné.“

62. Jak vyplývá z prohlášení společnosti SPED, které bylo provedeno k důkazu v rámci řízení před soudem prvního stupně, pohledávka SPED z důvodu náhrady škody způsobené jednáním popsáním v trestních rozsudcích v důsledku narovnání zanikla vůči Ing. [příjmení], ovšem nikoliv ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [příjmení], který je i nadále povinen v příslušném zákonném rozsahu uhradit dluh odpovídající pohledávce.

63. Vzhledem k tomu, že z výše uvedených ustanovení vyplývá, že prominutí dluhu vůči Ing. [příjmení] jako jednomu ze společně zavázaných dlužníků, má vůči ostatním dlužníkům účinky v rozsahu podílu tohoto spoludlužníka, tedy v rozsahu jedné poloviny, vůči druhému spoludlužníkovi Ing. [příjmení] může poškozený nadále uplatňovat nárok ve výši odpovídající jedné poloviny celkového nároku. V takovém případě nezbylo, než napadený rozsudek i ve výroku o náhradě škody zrušit a znovu rozhodnout tak, jak je ve výroku uvedeno.

64. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 20. srpna 2025

JUDr. Radek Hartmann
předseda senátu